

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vassilaki Spyridion i in.

Strona pozwana: Dimos Kekyras (gmina Korfu)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sąd krajowy ma obowiązek interpretowania prawa krajowego na ile to możliwe zgodnie z dyrektywą, która została przetransponowana do wewnętrznego porządku prawnego po upływie terminu a) od dnia wejścia dyrektywy w życie czy b) od dnia, w którym bezskutecznie upłynął termin na dokonanie jej transpozycji do krajowego porządku prawnego, czy też c) od dnia wejścia w życie transponującego dyrektywę krajowego aktu prawnego.
- 2) Czy klauzulę 5 ust. 1 porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego integralną część dyrektywy Rady 1999/70/EWG (Dz.U. L 175, str. 43), należy interpretować w ten sposób, że oprócz względów związanych z charakterem, rodzajem, cechami charakterystycznymi itp. świadczenia pracy, może stanowić obiektywny powód ciągłego odnawiania lub zawierania kolejnych umów o pracę na czas określony zwykła okoliczność, że obowiązek zawierania umów na czas określony został ustanowiony w przepisie ustawowym lub wykonawczym.
- 3) Czy klauzulę 5 ust. 1 porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego integralną część dyrektywy Rady 1999/70/EWG (Dz.U. L 175, str. 43), można interpretować w ten sposób, że [nie podlegają stosowaniu] przepisy krajowe, na mocy których umowy lub stosunki o pracę na czas określony są uznawane za kolejne, jeżeli przerwa między nimi nie przekroczyła trzech miesięcy, gdzie domniemanie wprowadzone przez te same przepisy na rzecz pracownika, zgodnie z którym umowy lub stosunki na czas określone są uznawane za umowy lub stosunki na czas nieokreślony, wymaga bezwzględnie spełnienia powyższej przesłanki.
- 4) Czy jest zgodny z zasadą skuteczności (effet utile) prawa wspólnotowego i celem klauzuli 5 ust. 1 i 2 w związku z klauzulą 1 porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego integralną część dyrektywy Rady 1999/70/EWG (Dz.U. L 175, str. 43), przewidziany w art. 21 ustawy 2190/1994 zakaz przekształcania kolejnych umów o pracę na czas określony w umowy na czas nieokreślony, jeśli umowy te są zawierane nie celem zaspokojenia potrzeb wyjątkowych lub sezonowych pracodawcy, lecz celem zaspokojenia jego potrzeb zwykłych i stałych.
- 5) Czy jest zgodna z zasadą skuteczności (effet utile) prawa wspólnotowego i celem klauzuli 5 ust. 1 i 2 w związku z klauzulą 1 porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony stanowiącego integralną

część dyrektywy Rady 1999/70/EWG (Dz.U. L 175, str. 43) okoliczność, że na podstawie przepisu krajowego transponującego wyżej wymienioną dyrektywę wydawanie ostatecznych orzeczeń w przedmiocie możliwości bądź niemożliwości przekształcenia umów na czas określony w umowy na czas nieokreślony należy do właściwości niezależnego organu administracyjnego zwanego Anotato Symvoulia Epilogis Propopikou (naczelnia rada selekcji personelu; „ASEP”).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 2 sierpnia 2007 r. — Simesa SpA przeciwko Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i in.

(Sprawa C-365/07)

(2007/C 247/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Simesa SpA

Strona pozwana: Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i inni

Pytania prejudycjalne

- 1) W dalszej części, po przepisach zawartych w art. 2 i 3 (¹), które dotyczą relacji między władzami państwa członkowskiego i przedsiębiorstwami farmaceutycznymi — przewidując określenie ceny produktu leczniczego lub podjęcie decyzji co do jej podniesienia na wnioski tych [ostatnich], ale pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe władze, czyli w wyniku dialogu między samym przedsiębiorstwem a władzami właściwymi w zakresie kontroli wydatków na produkty lecznicze — art. 4 ust. 1 reguluje sytuację, „gdy ceny na wszystkie produkty lecznicze lub na pewne ich grupy zostały zamrożone”, określając takie zamrożenie cen jako ogólny środek, którego utrzymanie uzależnione jest od kontroli, przeprowadzanej co najmniej raz do roku, w świetle kryteriów makroekonomicznych występujących w państwie członkowskim.

Przepis przyznaje właściwym władzom 90-dniowy terminy na podjęcie decyzji, stanowiąc, że po jego upływie ogłaszają one czy i jakie obniżki lub podwyżki cen zostaną wprowadzone.

Należy rozstrzygnąć kwestie,

czy przepis ten w części, która odnosi się do „[ewentualnych obniżek cen]”, należy rozumieć w ten sposób, że oprócz ogólnego środka w postaci zamrożenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, można zastosować inny ogólny środek w postaci obniżenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, czy też „[ewentualne obniżenie cen]” odnosi się wyłącznie do produktów leczniczych, których ceny zostały zamrożone;

- 2) czy art. 4 ust. 1, w części w której zobowiązuje właściwe władze państwa członkowskiego do sprawdzenia co najmniej raz do roku, w przypadku zamrożenia cen, czy warunki makroekonomiczne usprawiedliwiają utrzymanie niezmiennych zamrożonych cen, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w odpowiedzi na pytanie pierwsze zostanie uznane, że dopuszcza się obniżenie cen, możliwe jest odwołanie się do takiego środka wielokrotnie w ciągu roku oraz wielokrotnie w ciągu kilku lat (od 2002 r. do 2010 r.);
- 3) czy w rozumieniu wspomnianego art. 4, interpretowanego w świetle założeń przyjętych zgodnie z głównym celem środków kontroli cen produktów leczniczych, jakim jest „wspieranie zdrowia publicznego poprzez zapewnienie odpowiedniego zaopatrzenia w produkty lecznicze dostępne po umiarkowanych cenach oraz unikanie różnic we wspomnianych środkach mogących wpływać na handel produktami leczniczymi wewnątrz Wspólnoty lub zakłócać go” — można uznać, że przyjęcie środków, które odwołują się do „przewidywanej” a nie „ustalonej” kwoty wydatków jest zgodne z prawem wspólnotowym (pytanie obejmuje obydwie przypadki);
- 4) czy wymogi dotyczące przestrzegania progów wydatków na produkty lecznicze, które każde państwo członkowskie jest uprawnione ustalić, powinny być szczególnie związane z samymi wydatkami na produkty lecznicze czy też państwo członkowskie jest uprawnione do uwzględnienia również danych dotyczących innych wydatków związanych ze zdrowiem;
- 5) czy wynikające z dyrektywy zasady przejrzystości i uczestnictwa przedsiębiorstw zainteresowanych zamrożeniem lub ogólnym obniżeniem cen produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że powinno się przewidzieć w każdej sytuacji możliwości odstępstwa od narzuconej ceny (art. 4 ust. 2) oraz rzeczywisty udział przedsiębiorstwa przedstawiającego wniosek, w wyniku czego władze administracyjne w przypadku ewentualnej odmowy są zobowiązane taką odmowę uzasadnić.

nicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, str. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 2 sierpnia 2007 r. — Abbott SpA przeciwko Ministero della Salute oraz Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

(Sprawa C-366/07)

(2007/C 247/18)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Abbott SpA

Strona pozwana: Ministero della Salute oraz Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

Pytania prejudycjalne

- 1) W dalszej części, po przepisach zawartych w art. 2 i 3 (!), które dotyczą relacji między władzami państwa członkowskiego i przedsiębiorstwami farmaceutycznymi — przewidując określenie ceny produktu leczniczego lub podjęcie decyzji co do jej podniesienia na wniosek tych [ostatnich], ale pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe władze, czyli w wyniku dialogu między samym przedsiębiorstwem a władzami właściwymi w zakresie kontroli wydatków na produkty lecznicze — art. 4 ust. 1 reguluje sytuację, „gdy ceny na wszystkie produkty lecznicze lub na pewne ich grupy zostały zamrożone”, określając takie zamrożenie cen jako ogólny środek, którego utrzymanie uzależnione jest od kontroli, przeprowadzanej co najmniej raz do roku, w świetle kryteriów makroekonomicznych występujących w państwie członkowskim.

Przepis przyznaje właściwym władzom 90-dniowy terminy na podjęcie decyzji, stanowiąc, że po jego upływie ogłaszają one czy i jakie obniżki lub podwyżki cen zostaną wprowadzone.

(¹) Dyrektywa Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotycząca przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecz-